Tânăra Filarmonică Națională a Rusiei

(Grigore Constantinescu – 5 septembrie 2013)

Experiențele de spectator se succed în simfonicele „Mari orchestre ale lumii”, programate la Sala Palatului.

Filarmonica Națională a Rusiei, un ansamblu care există mai de curând, sub ctitoria lui Putin, impune particularități de profesionalism și manieră interpretativă, ceea ce cred că vom constata și în continuare călătorind pe acest traseu. O mare orchestră de muzicieni ruși este capabilă să evolueze convingător sub conducerea dirijorului răspunzător de prestațiile sale, în cazul acestei formații Vladimir Spivakov. Îl revedem cu acest artist al cărui prestigiu s-a construit odată cu succesele internaționale ale carierei sale de violonist, apreciat și distins cu ordine, medalii pretudindeni. Ne-a impresionat modul în care, pe fundamentul propriilor experiențe interpretative, a realizat un acompaniament de aleasă subtilitate însoțindu-l pe scenă, în Poemul de Chausson și în Introducere și Rondo Capriccioso de Saint Saëns, pe Sergey Dogadin, despre care doar știam că reprezintă pozitiv politica culturală a lansării valorilor artistice ruse tinere. Dogadin este o stea în ascensiune, pe itinerariile violonisticii ruse, beneficiind de studii în faimoase școli de interpretare, sub îndrumarea unor importante nume ale pedagogiei muzicale. Comunicarea între Spivakov și Dogadin este de mare calitate, rezonând în contextul celor două lucrări franceze, al căror mesaj și stil îi stăpânesc deopotrivă. Dogadin are un sunet ce excelează prin expresie și culoare, chiar dacă încă nu impune o adresare volitivă de amploare. Are însă capacitatea de a compune elegant discursul muzical, uneori variantele sale se feresc de velocitatea în sine (deși suplimentul cu Capriciul nr.24 de Paganini ne-a oferit o demonstrație de brio instrumental).

Cu Simfonia nr.1 în re minor de Rachmaninov, Spivakov a arătat cum sună muzica rusă interpretată de muzicieni ruși. Patetismul eroic, respirațiile lirice, dramatismul caută exprimări adecvate, sonoritatea unește toate compartimentele orchestrei sub gestul antrenant și exact al lui Vladimir Spivakov. Firește, pentru noi trebuie un efort de reconfirmare a personalității violonistului celebru, devenit dirijor de marcă.

Evitând un comentariu pentru varianta fără bune rezultate a Suitei „Săteasca” de Enescu, preferăm mențiunea că „finalul fericit”, după încordarea muzicii lui Rachmaninov, ne-a fost oferit cu o repriză de dansuri (Ceaikovski, Jimenez , Haciaturian), bisuri pline de bună dispoziție.

Spivakov este un maestru, știe să se amuze împreună cu orchestra sa, care funcționează „ceas”, pe coordonatele temperamentale rusești. Imposibil deci să lipsească succesul!